

model« og »den brede kommunemodel«, men hertil kommer, at omkostningerne i høj grad vil afhænge af, hvordan processen bliver styret. I øvrigt vil en del af omkostningerne i forbindelse med en kommende strukturreform skyldes investeringer, som ikke entydigt kan henføres til selve reformen, forstået således, at de skulle – eller med fordel kunne – foretages alligevel. Her tænker jeg især på investeringer på IT-området. Endelig vil der også være effektiviseringsgevinster, som i givet fald burde modregnes.

Det er således oplagt, at der vil være visse overgangsomkostninger ved en reform, som ændrer på bestående strukturer, men disse må sammenholdes med de økonomiske gevinster, der endvidere vil gøre sig gældende på langt sigt.

Hvorvidt en eventuel minimumsstørrelse på henholdsvis 20.000 og 30.000 vil medføre større eller mindre overgangsomkostninger er ikke umiddelbart muligt at vurdere.

Det er klart, at en strukturreform, som indebærer, at kommunerne skal have mindst 30.000 indbyggere, vil betyde, at flere kommuner skal lægges sammen i forhold til en model, hvor kravet til antallet af indbyggere er 20.000. Der vil derfor med en mindstestørrelse på 30.000 indbyggere være flere kommuner, som påvirkes af omlægningerne, men på den anden side vil der være tale om etablering af færre administrative enheder. Forskellen vil dog ikke være så stor, da antallet af kommuner i dag med 20-30.000 indbyggere er begrænset set i forhold til antallet af kommuner med mindre end 20.000 indbyggere.

Spm. nr. S 1938

Til beskæftigelsesministeren (2/2 04) af:

Lene Jensen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt det vil være relevant at koncentrere indsatsen i forhold til at identificere de 2.000-3.000 arbejdsskadede personer i fleksjob, der som konsekvens af højesteretsdom af 22. december 2003 har ret til at få genoptaget deres sag blandt dem, som inden for de seneste 5 år har fået behandlet en arbejdsskadesag, henholdsvis fået tilkendt mængodtgørelse?«

Begrundelse

Ministeren angiver i sit svar på spørgsmål nr. S 1686, at den i samme svar omtalte højesteretsdom kan ventes at få betydning for 2.000-3.000 personer, og at disse skal findes blandt de 250.000 personer, der inden for de seneste 5 år har fået behandlet en arbejdsskadesag. Imidlertid forekommer det oplagt, at den gruppe, hvor iblandt de 2.000-3.000 personer skal findes, kan afgrænses på forskellig vis. F.eks. kan man i ASK-statistikken slå op, hvor mange der hvert år får tilkendt mængodtgørelse, ligesom der findes diverse offentlige edb-registre. Spørgsmålet skal tjene til at belyse, i hvilket omfang og hvordan den gruppe, inden for hvilken de 2.000-3.000 personer befinder sig, skal findes.

Svar (12/2 04)

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Da Arbejdsskadestyrelsen ikke har registreret, om de tilskadekomne er i fleksjob eller anden form for beskæftigelse, er det ikke muligt direkte at identificere de tilskadekomne, som bliver berørt af Højesterets dom af 22. december 2003 om erhvervssevnetabserstatning til personer med fleksjob.

Man kan muligvis koncentrere indsatsen i forhold til at identificere de berørte personer med fleksjob til at udskille de tilskadekomne, som indenfor de seneste 5 år har fået tilkendt en mængodtgørelse. Der er stor sandsynlighed for, at tilskadekomne med fleksjob vil være tilkendt en mængodtgørelse på mindst 5 procent, hvis fleksjobbet er tilkendt på grund af arbejdsskaden.

Hvis man begrænsede indsatsen til personer med en tilkendt mængodtgørelse i de seneste 5 år, vil det dreje sig om ca. 50.000 personer.

Umiddelbart skønnede Arbejdsskadestyrelsen ud fra en undersøgelse af et mindre antal sager, at antallet af arbejdsskadede, der kunne være berørt af dommen, lå mellem 2.000 og 3.000.

En efterfølgende stikprøveundersøgelse baseret på et større antal sager udtrukket i to forskellige afgørelsesår viser imidlertid, at antallet af arbejdsskadede, der er berørt af Højesterets-